

Ја сам Грачаница.

Мене је подигао краљ Милутин.

Једна сам од његових четрдесет задужбина.

Као бисер сам у низу светитељеве бисерне огрлице, јер ја сам бисер.

Бљешти моја лепота посред Косова и Метохије.

Са једне стране гледам и плачем.

У Крст гледају моје очи, у Распето Косово, у плач и ридање, у тугу и прогонство, у неправду и ћутање, у српску Голготу.

А са друге стране гледају моје очи на поље славних јунака, на поље где је Лазар са Богом говорио и где је Богу обећао да ће Срби за Завет живети и животом Завет плаћати.

Ја сам Студеница.

Моћна сам и јака, као студен, као слава немањићка.

Тихо уђите, у мени спава света породица. Спава бесмртним Божијим светитељским миром Света Ана, Свети Стефан и Свети Симеон.

Није то земаљски сан, то је небеско бдење, то је вековна присутност очева српских међу свијом децом светосавском.

Овде је текло миро Светог Симеона Мироточивог, онда када је народ страдао, када је војевао и за слободу гинуо.

Тећи ће увек, све док је Срба, до Судњег дана и Васкрса небеског српског народа.

Ја сам Жича.

Отмена црвена Дама.

Кроз мија врата прошло је седам краљева.

У мојој порти певају најлепше птице, монахиње жичке.

Мене је у своје срце, у перо ставио епископ жички Николај Свети Велимировић.

"Не бој се, само веруј", написа он на капије моје да се ни један поклоник не боји, већ да верује и да се вером у Жичи крепи.

Ја сам Богородица Љевишка

Сећате ли се како сам горела?!

Сваки је непријатељ исти, сваки хоће да нас спали, да нас поништи, понизи, пороби и у пепео претвори.

Палили су мошти, палили су огњишта, горели су градови, падале су бомбе.

Али се свака ватра у огањ претворила.

А тај је огањ - Огањ Божији.

А ватра - ватра православне љубави.

Дођите у моју светињу, у наручје иконе Богомајке Љевишке.

Ја сам Милешева.

Осам ми је векова. Бела сам и свечана.

Са мојих зидова гледају Савине плаве очи.

У мом наручју спавале су његове мошти.

Мене чува Бели Анђео.

Ја сам Пустућа.

Ако вас пут наведе у наш град Ваљево, ја вас чекам.

Смештена сам између брда, сакривена од људских погледа.

"Како бих отишла на онај свет а да нисам посетила ову светињу", написала је о мени Десанка Максимовића.

Ја сам Пећка Патријаршија.

Са мојих фресака гледају векови, моја ће кандила вечно да горе.

Чувар сам Савиног трона и чувар целог српског народа